

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 16. října 2018 v trestní věci **obžalovaného Vasily K.**, narozeného xxx v Rusku, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Hubáčkové a soudců Mgr. Pavly Hájkové a JUDr. Petra Brauna, **odvolání obžalovaného** proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 3 T 32/2014 ze dne 5. června 2018 a rozhodl **takto:**

Podle § 258 odst. 1 písm. b), e) trestního řádu se napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu a podle 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

Vasily K., narozen xxx v Rusku, státní příslušník Ruské federace, trvale bytem xxx,

je vinen, že

1. (bod 1/ v obžalobě) v době od 20. 3. 2009 do 29. 8. 2013 poskytl opakovaně lékařskou službu, když ve 373 případech zaslal za úplatu či zdarma ze své ordinace na adrese xxx, kde poskytoval lékařské služby do roku 2010, resp. z ordinace na adrese Xxx, kde má umístěnu ordinaci do současnosti, své pacienty, popř. společně s poukazem na laboratorní vyšetření pouze jejich odebranou krev, na laboratorní vyšetření do laboratorně diagnostického centra společnosti PREVEDIG, s.r.o., Washingtonova 9, 110 00 Praha 1, IČ: 497 11 075, přestože není členem České lékařské komory a úkon spočívající ve vyplnění poukazu na laboratorní vyšetření, resp. zaslání pacienta na takovéto vyšetření, je oprávněn provést pouze poskytovatel zdravotních služeb – lékař, případně všeobecná sestra bez odborného dohledu na základě indikace poskytovatele zdravotních služeb, přičemž každý lékař, který vykonává na území České republiky

lékařské povolání, musí být dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění, členem České lékařské komory,

2. (bod 6/ v obžalobě) dne 12. 11. 2009 v místě bydliště I. A., nar. xxx, na adrese Xxx, této odebral krev, kterou následně odeslal do laboratorně diagnostického centra společnosti PREVEDIG, s.r.o., Washingtonova 9, 110 00 Praha 1, IČ: 497 11 075, přestože není členem České lékařské komory a invazivní úkony, při nichž je porušována integrita lidské kůže, mohou být prováděny pouze lékařem, případně zdravotnickým pracovníkem, který je v souladu se zákonem č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů, přičemž každý lékař, který vykonává na území České republiky lékařské povolání, musí být dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění, členem České lékařské komory,

3. (bod 7/ v obžalobě) v přesně nezjištěném období koncem roku 2009 při opakované návštěvě v místě bydliště I. A., nar. xxx, na adrese Xxx, této ošetřil nateklé koleno za použití injekční stříkačky s přípravkem Xxx, pod smyšlenou legendou, že se jedná o špičkový německý lék, přestože si byl vědom skutečnosti, že přípravek, který jí aplikuje, není deklarovaný lék, též přestože není členem České lékařské komory a invazivní úkony, při nichž je porušována integrita lidské kůže, mohou být prováděny pouze lékařem, případně zdravotnickým pracovníkem, který je v souladu se zákonem č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů, přičemž každý lékař, který vykonává na území České republiky lékařské povolání, musí být dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění, členem České lékařské komory,

4. (bod 2/ a bod 8/ v obžalobě) ve své ordinaci na adrese Xxx, v průběhu čtrnácti dnů na podzim roku 2011 aplikoval za úplatu dvakrát denně svému pacientovi Dmitry S. formou infúze přesně nezjištěný druh antibiotik, a dále v přesně nezjištěném období na podzim roku 2011 v úmyslu vylákat finanční prostředky pod smyšlenou legendou, že se jedná o špičkový německý lék, aplikoval svému pacientovi Dmitry S. za úplatu ve výši 6.200 EUR v průběhu přibližně 10 dní s pomocí injekční stříkačky lék Xxx, přestože si byl vědom skutečnosti, že přípravek, který mu aplikuje, není deklarovaný lék a tímto svým jednáním způsobil poškozenému Dmitry S. škodu ve výši 6.200 EUR, přestože si byl vědom toho, že není členem České lékařské komory a invazivní úkony, při nichž je porušována integrita lidské kůže, mohou být prováděny pouze lékařem, případně zdravotnickým pracovníkem, který je v souladu se zákonem č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů, přičemž každý lékař, který vykonává na území České republiky lékařské povolání, musí být dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění, členem České lékařské komory,

5. (bod 3/ v obžalobě) koncem prosince 2011 v místě bydliště svého pacienta Marcela P., na adrese Xxx, tomuto opakovaně aplikoval za úplatu formou infúze přesně nezjištěnou homeopatickou látku určenou k očistě organismu, přestože si byl vědom toho, že není členem České lékařské komory a invazivní úkony, při nichž je porušována integrita lidské kůže, mohou být prováděny pouze lékařem, případně zdravotnickým pracovníkem, který je v souladu se

zákonem č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů, přičemž každý lékař, který vykonává na území České republiky lékařské povolání, musí být dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění, členem České lékařské komory,

6. (bod 5/ v obžalobě) dne 17. 12. 2012 poskytl opakovaně lékařskou službu, když ze své ordinace na adrese Xxx, zaslal své pacientky Mariu E., nar. xxx a Zdeňku B., nar. xxx, na diagnostické vyšetření do společnosti Proton Therapy Center Czech s.r.o., Budínova 2437/1a, 180 00 Praha 8, IČ: 264 66 791, přičemž jim vypsal žádanku na PET/CT vyšetření, přestože není členem České lékařské komory a úkon spočívající ve vyplnění žádanky na diagnostické vyšetření, resp. zaslání pacienta na takovéto vyšetření, je oprávněn provést pouze poskytovatel zdravotních služeb – lékař, případně všeobecná sestra bez odborného dohledu na základě indikace poskytovatele zdravotních služeb, přičemž každý lékař, který vykonává na území České republiky lékařské povolání, musí být dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění, členem České lékařské komory,

tedy:

v bodě 1. až 6.

neoprávněně ve větším rozsahu provozoval jiné podnikání,

v bodě 3. a 4.

jinému způsobil vážnou újmu na právech tím, že uvedl někoho v omyl,

tím spáchal

pod bodem 1. až 6.

přechin neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku,

pod bodem 3. a 4.

přechin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **1 (jeden) rok**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **2 (dva) roky**.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu poskytovat zdravotní péči a služby jako zaměstnanec, osoba samostatně činná i jako zástupce právnické osoby oprávněné k poskytování zdravotní péče a služeb na dobu **3 (tři) roků**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit poškozené I. A., nar. xxx, bytem Xxx, náhradu škody ve výši 6.120 Kč (šest tisíc sto dvacet korun českých).

O d ů v o d ň ě n í

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 3 T 32/2014 ze dne 5. 6. 2018 byl obžalovaný Vasily K. uznán vinným pod bodem 1. až 7. výroku rozsudku přečinem neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku, pod bodem 2. a 7. výroku rozsudku přečinem poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a odsouzen podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou roků. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu a zkušební doba byla stanovena na tři roky. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti poskytovat zdravotní péči a služby jako zaměstnanec, osoba samostatně činná i jako zástupce právnické osoby oprávněné k poskytování zdravotní péče a služeb na dobu tří roků. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozené I. A., nar. xxx, bytem Xxx, náhradu škody ve výši 6.120 Kč.

2. Skutková zjištění soudu prvního stupně korespondují s popisem skutku v tomto rozsudku Městského soudu v Praze (viz shora), kdy ovšem nalézací soud dospěl navíc k závěru, že obžalovaný v přesně nezjištěném období zasahujícím až do současnosti opakovaně aplikoval za úplatu na přesně nezjištěných místech svému onkologickému pacientovi Ing. Josefu H. přesně nezjištěné látky s pomocí infúze a injekční stříkačky, přestože si byl vědom toho, že není členem České lékařské komory a invazivní úkony, při nichž je porušována integrita lidské kůže, mohou být prováděny pouze lékařem, případně zdravotnickým pracovníkem, který je v souladu se zákonem č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů, přičemž každý lékař, který vykonává na území České republiky lékařské povolání, musí být dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění, členem České lékařské komory (bod 4. napadeného rozsudku).

3. Proti rozsudku podal obžalovaný Vasily K. v zákonné lhůtě odvolání, kterým rozsudek napadá v celém jeho rozsahu pro nesprávnost výroku o vině, výroku o trestu i výroku o náhradě škody. Důvodem odvolání obžalovaného je zejména: existence podstatných vad řízení, které rozsudku předcházelo, zejména proto, že soud prvního stupně opět opominul a neprovedl úkony a doplnění a nerespektoval právní názor vyjádřený odvolacím soudem v jeho usnesení ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 44 To 556/2017, a též v jeho předcházejícím usnesení ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 44 To 210/2016 (obě usnesení dále společně také jako „usnesení odvolacího soudu“); existence podstatných vad řízení, které rozsudku předcházelo, zejména proto, že soud prvního stupně porušil ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné a komplexní objasnění věci a bylo porušeno právo na obhajobu; existence podstatných vad rozsudku pro nejasnost a neúplnost skutkových zjištění týkajících se napadených částí rozsudku, když se soud prvního stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro jeho rozhodnutí; existence důvodných pochybností o správnosti skutkových zjištění, které neodpovídají obsahu a závěrům provedeného dokazování a nejsou z provedených důkazů logicky dovoditelné; nesprávné právní posouzení skutkových zjištění soudem prvního stupně; a nepřiměřenost uloženého trestu. Odvolání rozsáhle odůvodnil.

4. Dle názoru obžalovaného a jeho obhájce je zásadním pochybením soudu prvního stupně skutečnost, že tento v rozporu s ustanovením § 264 odst. 1 trestního řádu nepostupoval v souladu s usnesením odvolacího soudu a neprovedl všechny úkony a doplnění, jež mu odvolací

soud nařídil, a současně též v některých otázkách nerespektoval právní názor odvolacího soudu, vyjádřený zejména v jeho předcházejícím usnesení ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 44 To 210/2016, které téměř zcela opominul. Jedná se zejména o tyto skutečnosti/vady řízení.

5. Předně soud prvního stupně dle odvolatele v rozporu s výslovným pokynem odvolacího soudu opakovaně vycházel při posouzení skutku č. 4. z přepisu telefonického hovoru vyšetřovatele s Ing. Josefem H. (zemřel xxx) a z obsahově rozporuplných e-mailů (obsahem bylo konstatování svědka Ing. Josefa H., že přepis učiněný vyšetřovatelem pro účely tohoto trestního řízení je nepravdivý) z jiných trestních řízení (sp. zn. 7 T 39/2012 u Obvodního soudu pro Prahu 1 a sp. zn. 9 To 35/2014 u Městského soudu v Praze), přičemž pouze na základě těchto zcela nepřijatelných, nedostatečných, kontradiktorních a nepřipustných důkazech založil zcela nepochopitelně vinu obžalovaného za spáchání skutku označeného v rozsudku číslem 4. Pro úplnost předkládá obžalovaný znovu odvolacímu soudu důkazy již založené ve spisu soudu prvního stupně, a to úřední záznam o telefonickém hovoru komisaře por. Jan Žáčka s Ing. Josefem H. ze dne 12. 3. 2013 (podepsaný pouze komisařem por. Janem Žáčkem) a následný e-mail Ing. H., v němž obsah předmětného úředního záznamu rozporuje. Ve výše uvedené souvislosti je též třeba připomenout, že Ing. Josef H. zemřel dne xxx, nikdy nebyl řádně vyslechnut, neexistuje dokonce ani záznam hovoru komisaře por. Jan Žáčka s Ing. Josefem H., a jediným reálným důkazem tak má být Ing. H. popřený úřední záznam o jakémsi telefonickém hovoru. Je tedy zcela zřejmé, že na základě takového „důkazu“ nemůže být nikdo za normálních okolností uznán vinným ze spáchání jakéhokoli trestného činu.

6. Dále soud prvního stupně dle odvolatele v rozporu s výslovným pokynem odvolacího soudu a trestním řádem opakovaně a bez relevantních důvodů vycházel v hlavním líčení z předestřené výpovědi svědka Marcela P. z přípravného řízení ve formě úředního záznamu, kterou co do věrohodnosti upřednostnil před výpovědí svědka Marcela P. v hlavním líčení. Na základě tohoto postupu následně soud prvního stupně uznal obžalovaného vinným ze spáchání skutku označeného v rozsudku číslem 3. V této souvislosti si obžalovaný dovoluje odvolacímu soudu předložit souhlas Marcela P. s autoaplikací homeopatických přípravků pod dohledem obžalovaného, který svědek Marcel P. podepsal dne 11. 11. 2011, který též jednoznačně indikuje (stejně jako výpověď svědka Marcela P. před soudem prvního stupně), že předmětná homeopatika si aplikoval sám, a že tedy tato homeopatika mu nebyla aplikována obžalovaným. Tento důkaz nebyl soudem prvního stupně jakkoli zohledněn (ač je součástí spisu v této trestní věci). Je zarážející, že zde soud prvního stupně posoudil výpověď učiněnou před soudem jako nevěrohodnou, když tato byla v rozporu s předchozí výpovědí Marcela P. v přípravném řízení (kterou překvapivě bez dostatečného odůvodnění přijal jako pravdivou), přičemž v zrcadlově stejném případě výpovědi pana Dmitry S. postupoval zcela opačně a účelově a pouze na základě takto nevěrohodné a rozporuplné výpovědi uznal obžalovaného vinným ze spáchání skutku označeného v rozsudku číslem 2. Odůvodnění obou výše uvedených postupů je zcela nedostatečné a vnitřně rozporné. Ani zde se soud prvního stupně přes jasný pokyn odvolacího soudu nevypořádal argumentačně s tím, zda a proč je či není výpověď svědka Dmitry S. věrohodná, a to zejména s ohledem na jeho nekonzistentní výpověď a jeho blízký vztah k Anně A..

7. Podle názoru odvolatele soud prvního stupně se v rozporu s pokyny odvolacího soudu opakovaně nevypořádal se všemi důkazními návrhy obhajoby, když dostatečně neodůvodnil neprovedení důkazních prostředků navrhovaných obžalovaným (zejména v podání obžalovaného ze dne 5. 6. 2015 nebo obhájcem obžalovaného při hlavním líčení dne 5. 6. 2018 navrženým výslechem svědka Janiny L., bývalé manželky obžalovaného, které bylo ještě za trvání jejich manželství ze strany rodiny A. opakovaně vyhrožováno, aby obžalovaného opustila). Soud prvního stupně dále zcela opominul výpovědi drtivé většiny svědků (prakticky všech s výjimkou

paní I. A., Anny A. a Dmitry S. - viz níže v tomto odvolání), kteří ve svých výpovědích uváděli, že obžalovaný žádné invazivní úkony neprováděl a že obžalovaným poskytované služby/činnosti byly homeopatického charakteru.

8. Dále odvolatel poukazuje na to, že pokud jde o jednotlivé přečiny, z jejichž spáchání byl obžalovaný uznán vinným, zde se soud prvního stupně dopustil ve vztahu ke skutkovým podstatám těchto přečinů nesprávného zjištění skutkového stavu a nesprávného právního posouzení předmětného skutkového stavu. Přečin neoprávněného podnikání dle ustanovení § 251 odst. 1 trestního zákoníku je založen dvou základních pojmových znacích, a to na neoprávněnosti poskytování určitých služeb (činnosti) a za druhé na skutečnosti, že tyto služby/činnost mají povahu podnikání ve smyslu příslušných právních předpisů. Ani jeden z těchto znaků není v předmětné věci dle názoru obžalovaného naplněn. Předně je třeba uvést, že v případě homeopatie se z hlediska českého zdravotnického práva nejedná o obor zdravotní služby ani o lékařskou či jinou zdravotnickou odbornost. Homeopatie (resp. homeopatické poradenství) tak nespadá pod regulaci zákonem č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, což je mimo jiné potvrzeno i rozsáhlou judikaturou správních soudů (viz např. rozsudek KS v Brně ze dne 20. 12. 2016, č. j. 29 A 43/2014-99), kde je povaha homeopatického poradenství a jeho rozdílnost oproti kvalifikovanému poskytování zdravotních služeb poměrně podrobně specifikována. Zde je na místě připomenout, že ke stejnému závěru (že obžalovaný poskytoval homeopatické poradenství a nikoli kvalifikovanou zdravotní službu) dospěl též Magistrát hlavního města Prahy, který zastavil řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách, tj. správního deliktu neoprávněného poskytování zdravotních služeb, obžalovaným (resp. I. R. P. o. s. - založený obžalovaným). V předmětné věci nebylo prokázáno, že se správního deliktu dopustil (viz vyrozumění ze dne 29. 1. 2015, č. j. MHMP/148201/15/ZDR, založené ve spisu soudu prvního stupně).

9. Odvolatel uvedl, že pokud jde o povahu činnosti/služeb provozovaných a poskytovaných obžalovaným, zde je možné odkázat na výpovědi svědků, například z hlavního líčení konaného dne 24. 5. 2017, kde byl vyslechnut mimo jiné svědek Vladislav G., který shodně se svědkyní Tamilou G. popsali, jak standardně probíhala léčba obžalovaným. Obžalovaný vždy vycházel z lékařské diagnostiky, sám odbornou diagnostiku neprováděl, a pouze doporučil svým klientům dietu, cvičení a případně homeopatika. Obžalovaný je toho názoru, že se v jeho případě jedná o homeopatické poradenství a nikoli o kvalifikované poskytování zdravotních služeb. Tato skutečnost byla potvrzena mimo jiné i ve výpovědích dalších svědků Dmitriho K., Bc. Mariny K., Marcela P., Denisa T., MUDr. Petra R. apod., kteří též uvedli, že obžalovaného považovali za lékaře-homeopata a nikoli lékaře-doktora poskytujícího služby dle výše uvedeného právního předpisu a že obžalovaný u nich postupoval obdobně, jako bylo popsáno u manželů G. (fakticky se zde jedná o všechny svědky s výjimkou I. A. a Dmitry S., u nichž jsou ovšem důvodné pochybnosti o věrohodnosti jejich výpovědí).

10. Obžalovaný se rovněž vyjádřil k opakovanému poskytování zdravotních služeb, které se mělo uskutečnit v období mezi 20. 3. 2009 a 29. 8. 2013, kdy obžalovaný údajně poslal 373 osob s žádankami na laboratorní vyšetření do laboratorně diagnostického centra PREVEDIG spol. s r.o., aniž by byl členem České lékařské komory. V daných případech dle odvolatele se vždy jednalo pouze o doporučení konkrétní osobě, aby šla na odběr krve, a nemohlo se tedy jednat o kvalifikovaný úkon zdravotní služby. Samotné žádanky již navíc byly skartovány společností PREVEDIG spol. s r.o., a nelze je tudíž použít jako důkazní prostředek. Dále je nutné zdůraznit, že poplatek za laboratorní vyšetření si vždy daná osoba platila sama - nikdy tento poplatek nebyl hrazen ze zdravotního pojištění, což by bylo bývalo znakem, že se zde jedná o kvalifikovaný úkon zdravotní služby. Mimoto Ministerstvo zdravotnictví se ve své odpovědi na položené otázky ze

dne 20. 10. 2015 jasně vyjádřilo, že běžné laboratorní vyšetření (jako je též odběr a vyšetření krve) je možné provést i bez žádanky a lékařského doporučení nebo pouze na základě doporučenky, kdy si veškeré náklady platí samoplátce. Z těchto skutečností je patrné, že se v předmětné věci nemůže jednat o kvalifikovaný úkon zdravotní služby, když pacient/samoplátce si dokonce může sám vypsát žádanku bez jakékoli součinnosti lékaře – člena České lékařské komory. Výsledky laboratorních vyšetření sloužily obžalovanému k jednoduchému zhodnocení stavu konkrétní osoby pro účely poskytování rad a případně doporučení homeopatik, když tyto výsledky pouze obecně indikovaly překročení nebo nepřekročení konkrétních hodnot ukazatelů (např. zvýšenou hladinu nebo nedostatek nějaké látky apod.). Na základě toho pak obžalovaný jako homeopat určil, jestli je vhodné to či ono homeopatikum nebo určitý druh cvičení apod. Nejednalo se zde tedy v žádném případě o provádění lékařské diagnostiky ve smyslu zákona o zdravotních službách.

11. Obžalovaný dále trvá na tom, že neprováděl jakékoli invazivní úkony ve vztahu k odběru vzorku krve. Jediné, co tedy obžalovaný v této souvislosti ve skutečnosti prováděl, byla bezúplatná pomoc jeho pacientům při vyplnění žádanky a základní zhodnocení výsledků laboratorního vyšetření pro účely následné homeopatické léčby, které provádí každý lékař-homeopat při výkonu své profese. Vzhledem k prakticky nulové společenské škodlivosti není na místě posuzovat takovéto jednání obžalovaného jako trestný čin, a soud by tedy měl postupovat dle zásady subsidiarity trestní represe a neuplatňovat u obžalovaného trestní odpovědnost a trestní důsledky za jeho jednání, případně toto jednání postoupit k přestupkovému řízení příslušnému správnímu orgánu. Magistrát hlavního města Prahy již jednou jednání obžalovaného posuzoval a přestupkové řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu neoprávněného poskytování zdravotních služeb zastavil (viz vyrozumění ze dne 29. 1. 2015, č. j. MHMP/148201/15/ZDR, založené ve spisu soudu prvního stupně). Vzhledem k uvedeným skutečnostem je patrné, že obžalovaný poskytoval homeopatické poradenství, k němuž není potřeba žádného povolení či splnění jiných podmínek, a nemohl tak spáchat přečin neoprávněného podnikání.

12. Odvolatel dále rozebírá druhý základní znak přečinu neoprávněného podnikání, tj. znak, že v daném případě musí být příslušným subjektem provozována činnost/slужba, jež má charakter podnikání ve smyslu legálních definic obsažených v jednotlivých právních předpisech, zejména pak ve smyslu obecné definice podnikání dle ustanovení § 420 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku („kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele“). Má za to, že v předmětné věci nebyl též naplněn samotný hlavní pojmový znak podnikání, kterým je dosažení zisku, když je zřejmé, že v předmětné věci služby/činnost nebyly obžalovaným poskytovány za úplatu či jakýkoli jiný hospodářský prospěch, resp. žádná úplata nebyla v řízení jakkoli prokázána. Provozoval dotčenou činnost/slужby v rámci občanského sdružení (dnešní terminologii spolku) I. R. P. o. s., u něž bylo a je z podstaty věci vyloučeno, aby provozoval předmětné činnosti/slужby za účelem dosažení hospodářského prospěchu (zisku) pro své členy nebo zakladatele. Pokud by byly poskytnuty příjemci služeb nějaké finanční prostředky, tak jediné formou daru určeného I. R. P. o. s., a nikoli obžalovanému, který by tak neměl z této činnosti žádný prospěch (zisk).

13. Obžalovaný zdůrazňuje, že v trestním řízení nebylo jednoznačně prokázáno, že přijímal jakékoli finanční plnění, když pouze někteří svědci uvedli, že něco platili - ale nebyly zde zajištěny a předloženy další důkazy tyto skutečnosti prokazující (např. výpisy z účtů apod. a ani není zřejmé, komu a jak tyto osoby platily, mimoto jeden ze svědků, který tvrdil, že poskytnul úplatu za služby, pan Dmitry S., ve své výpovědi prohlásil, že ani neví nebo obžalovaného neobviňuje,

že by si ty tvrzené peníze obžalovaný vzal a ani jakkoli neprokázal, jak a kým ta úplata byla zaplacená („možná něco platil přítel z Moskvy“). Soud prvního stupně ve svém rozsudku uvádí, že i v případě „žadanek“ na laboratorní vyšetření pomáhal obžalovaný dotčeným osobám s vyplněním předmětných poukazů „za úplatu či zdarma“, přičemž přijetí jakékoli úplaty za tuto činnost zde nebylo soudem ani částečně prokázáno. Pokud by předmětná pomoc byla obžalovaným poskytována pouze zdarma, tak nejen, že by zde nebyl naplněn základní znak podnikání, tj. dosažení zisku, ale současně by byl takto trestně odpovědný každý, kdo by například zdarma opakovaně poradil starším rodinným příslušníkům, jak vyplnit žádanku na laboratorní vyšetření nebo co znamená ta či ona zkratka na předepsané žadance.

14. Odvolatel má rovněž za to, že nebyl v projednávané trestní věci naplněn ani znak soustavnosti provozované činnosti, resp. znak provozování podnikání „ve větším rozsahu“ (dle konstantní judikatury je tento znak naplněn zejména v případě, že předmětná činnost/podnikání je provozováno po období delší než šest měsíců). Dle názoru obhájce je zcela nedůvodné a neobhajitelné dovozovat předmětnou soustavnost provozované činnosti pouze z asistence při vyplňování žadanek na laboratorní vyšetření, které byly na vlastní náklady dotčených osob a jejich vlastním přičiněním a aktivitou vyplněny a odneseny do laboratoře PREVEDIG spol. s r.o. Obžalovaný za tyto osoby žadanky přímo nevyplňoval a předmětná laboratorní vyšetření nikdy nebyla hrazena ze zdravotního pojištění dotčených osob (což by nepochybně bylo znakem poskytování kvalifikovaných zdravotních služeb dle zákona o zdravotních službách). Ze samotného faktu, že dotčené osoby, které o laboratorní vyšetření svých vzorků osobně na vlastní náklady zažádaly, uvedly jako osobu, které mají být výsledky laboratorních testů doručeny, obžalovaného, nelze jakkoli dovozovat, že obžalovaný zde prováděl kvalifikované úkony zdravotní služby, jak se domnívá soud prvního stupně. Mimoto předmětné žadanky byly dle vyjádření laboratoře PREVEDIG spol. s r.o. skartovány, a nejsou tak ani součástí spisu. Za této důkazní situace zcela nepochybně nelze považovat jednání obžalovaného (resp. pouhé uvedení jména obžalovaného jako adresáta výsledků laboratorních testů žadateli o laboratorní vyšetření) za poskytování zdravotních služeb. Takovýto závěr by bylo možné považovat za téměř absurdní.

15. V souvislosti s přečinem neoprávněného podnikání obžalovaný zdůraznil, že nikdy sám nečinil žádné invazivní úkony či infúze, když tato skutečnost nebyla v předmětném trestním řízení nikdy jednoznačně prokázána. To, že nečinil žádné invazivní úkony, bylo potvrzeno například výpověďmi svědků MUDr. Petra R. (který výslovně potvrdil, že obžalovaný panu S. neaplikoval žádné infúze) nebo Mgr. Marcela P. a dalších. Osoby tvrdící ve svých výpovědích, že obžalovaný sám prováděl invazivní úkony, resp. odběr krve, jsou prakticky pouze svědkové I. A. (matka Anny A., na niž podal obžalovaný trestní oznámení, mimoto v době údajného odebrání krve byl obžalovaný prokazatelně v Mnichově s manželí G.) a Dmitry S. (který mimo jiné nepopřel, že v předmětné době udržoval blízký osobní vztah s Annou A.), jejichž věrohodnost je velmi kontroverzní a jsou patrné rozpory ve výpovědích, neprokázání údajně zaplacené částky, je to nevyhlášený alkoholik apod., zejména vzhledem k jejich vztahu k obžalovanému a zejména k Anně A. (k nevěrohodnosti výpovědi I. A. uvádí obžalovaný další skutečnosti níže v tomto odvolání). Nelze zde tedy pouze slepě a nekriticky přijmout jejich výpovědi a jen na základě nich považovat předmětný skutkový stav bez existence dalších relevantních důkazů za prokázaný. V řízení tak ani nebylo prokázáno dle obžalovaného jinými důkazy než nedůvěryhodnými výpověďmi svědků I. A. a Dmitry S., že by on prováděl tyto kvalifikované invazivní úkony (tvrzení paní I. A., že jí byly způsobeny vážné zdravotní komplikace, otok kolene apod., mohly být například doloženy lékařskou zprávou (viz kontaktní údaje na MUDr. Jaromíra Astla v Nemocnici v Motole a MUDr. Janu Jirouškovou z Endokrinologického ústavu v Praze, kteří měli údajně paní I. A. v inkriminované době ošetřovat, jež jsou uvedeny v předchozím odvolání obžalovaného ze dne 25. 2. 2016), přičemž soud prvního stupně žádné další důkazy v této věci nezajistil a ani neprovedl.

16. Pokud soud prvního stupně obžalovaného uznal vinnými spácháním přečinu poškození cizích práv dle ustanovení § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, v předmětné věci není vůbec zřejmé, na jakých právech a v jakém rozsahu měl obžalovaný svým jednáním způsobit újmu/škodu. Mimoto výpovědi I. A. a Dmitry S., jejichž práva měla být údajně poškozena, nebyly jakkoli doloženy/doplněny dalšími důkazy, přičemž, jak obžalovaný uvedl výše v tomto odvolání, tyto výpovědi jsou zcela evidentně nevěrohodné. Pokud jde o výpověď I. A., zde je možné její nevěrohodnost dovozovat též ze skutečnosti, že z výpovědi manželů Vladislava a Tamily G. provedených v hlavním líčení bylo jednoznačně zjištěno (i když se soud prvního stupně snaží v rozsudku účelově vyvodit jiný závěr), že obžalovaný byl v době údajného odběru krve I. A., tj. dne 12. 11. 2009, společně s manželkou G. na návštěvě jejich známých v Mnichově, a nemohl tak v žádném případě osobně provést předmětný invazivní úkon, jenž je mu kladen v rozsudku za vinu. V souvislosti s věrohodností svědkyně I. A. je dále třeba upozornit na skutečnost, že tato svědkyně ve své výpovědi vědomě uvedla nepravdu, když tvrdila, že jí obžalovaný sám odebral krev, zatímco z laboratorního nálezu ze dne 12. 11. 2009, jenž obsahoval výsledky laboratorního vyšetření paní I. A. a jehož kopie byla přiložena k odvolání obžalovaného ze dne 25. 2. 2016 a opakovaně předložena též při hlavním líčení konaném dne 5. 6. 2018, zcela zřejmě vyplývá, že čas odběru krve se shoduje s časem přijetí předmětného vzorku krve paní I. A., tzn. že krev musela být paní I. A. odebrána přímo v laboratoři PREVEDIG spol. s r.o. (což je také výrazně převažující způsob obstarávání a přijímání vzorků krve), a že tedy obžalovaný krev paní I. A. nikdy osobně neodebíral. Dále je zde patrný rozpor u výpovědí Anny A. a I. A., když Anna A. ve své výpovědi při hlavním líčení konaném dne 5. 6. 2018 výslovně uvedla, že krev její matce odebírala nějaká zdravotní sestra, přičemž její matka, I. A., tvrdila při jejím výslechu, že jí krev odebral přímo obžalovaný. Takovýto zásadní v rozpor ve výpovědích dvou klíčových svědků by měl soud ve svém rozhodnutí zohlednit, nejméně ve vztahu k důvěryhodnosti obou svědků.

17. Pokud jde o skutek č. 5., obžalovaný tvrdí, že z provedených důkazů, tj. ze zprávy Proton Therapy Centra a laboratorního nálezu, jasně vyplynulo, že pouze bezúplatně zprostředkoval předmětné vyšetření, přičemž nebyl ani žadatelem a ani adresátem výsledků vyšetření a ani s těmito výsledky jakkoli nepracoval. Takovéto jednání nejenže postrádá jakoukoli společenskou škodlivost, ale především nenaplnuje a ani nemůže naplnit znaky skutkové podstaty trestného činu neoprávněného podnikání dle ustanovení § 251 odst. 1 trestního zákoníku. Mimoto paní B. ani paní E. nebyly v postavení svědků, když řádně nevypovídaly v přípravném řízení ani v hlavním líčení.

18. Ve vztahu k uplatněnému nároku poškozené osoby I. A. na náhradu škody obžalovaný uvádí, že žádná škoda nebyla v předmětném řízení dostatečně a nepochybně prokázána (zejména nebylo například doloženo, že by obžalovanému poskytly jakékoli finanční plnění, které v dané věci, zejména u I. A., představuje uplatněnou škodu), a je tedy nutné provést v této otázce další rozsáhlé dokazování. Nesouhlasí s tímto výrokem soudu prvního stupně a navrhuje, aby byla poškozená I. A., i vzhledem k zcela evidentní nevěrohodnosti její výpovědi, odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

19. Obžalovaný zdůrazňuje zásadu „in dubio pro reo“. Celá věc byla zinscenována Annou A. (zejména za pomoci její matky I. A.) z důvodu osobní pomsty a žárlivosti, umocněné závislostí Anna A. na návykových látkách a její psychickou labilitou. Hlavním motivem bylo a je poškodit obžalovaného v jeho osobním a profesním životě. Obžalovaný navrhuje, aby Městský soud v Praze, jakožto soud odvolací, rozhodl v předmětné věci ve smyslu ustanovení § 259 odst. 3 trestního řádu sám rozsudkem, a to tak, že bude zproštěn obžaloby pro všechny skutky uvedené v obžalobě. Pokud nebude rozhodnuto výše uvedeným způsobem, obžalovaný navrhuje, aby Městský soud v Praze rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 8. 2017, sp. zn. 3 T

32/2014, zrušil v celém rozsahu a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, přičemž obžalovaný současně navrhuje, aby odvolací soud nařídil, vzhledem ke zcela zjevnému nerespektování odvolacím soudem nařízených doplnění a úkonů a právního názoru soudu prvního stupně, ve smyslu ustanovení § 262 trestního řádu, že předmětná věc bude projednána a rozhodnuta jiným soudcem téhož soudu.

20. Městský soud v Praze jako soud odvolací z podnětu odvolání obžalovaného Vasily K. přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Zkoumal, zda soud prvního stupně postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 trestního řádu a zejména, zda napravil pochybení vytýkaná usneseními odvolacího soudu sp. zn. 44 To 210/2016 ze dne 31. 5. 2016 a sp. zn. 44 To 556/2017 ze dne 6. 12. 2017. Odvolací soud zvážil rovněž jednotlivé odvolací námitky odvolatele a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, neboť je shledal částečně důvodnými.

21. Předně je třeba uvést, že Městský soud v Praze rozhoduje v této trestní věci již potřetí. Usnesením zdejšího soudu sp. zn. 44 To 210/2016 ze dne 31. 5. 2016 bylo rozhodnuto k odvolání obžalovaného a státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 3 T 32/2014 ze dne 25. 11. 2015 tak, že podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), f) trestního řádu se napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 1 k novému projednání a rozhodnutí. V tomto usnesení odvolací soud mj. uvedl, že bude na obvodním soudu, aby při pokračování v nalézacím řízení doplnil dokazování přinejmenším v naznačeném směru a za vázanosti právním názorem odvolacího soudu, v usnesení vysloveným, znovu rozhodl a respektoval ustanovení § 264 trestního řádu. Podruhé usnesením zdejšího soudu sp. zn. 44 To 556/2017 ze dne 6. 12. 2017 bylo rozhodnuto k odvolání obžalovaného Vasily K. proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 3 T 32/2014 ze dne 24. 8. 2017 tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), c), trestního řádu se napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 1 k novému projednání a rozhodnutí. V tomto usnesení shledal odvolací soud pochybení ze strany obvodního soudu jako soudu nalézacího, neboť zjistil, že nalézací soud postupoval v rozporu s ustanovením § 264 odst. 1 trestního řádu, podle kterého soud, jemuž věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, je vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí odvolací soud, a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení odvolací soud nařídil, v důsledku čehož rozsudek nalézacího soudu vyznívá nedostatečně. Městský soud v Praze v obou svých předchozích usneseních uložil nalézacímu soudu (mimo jiné) vyslechnout svědkyni Annu A., když z úředních záznamů o podaných vysvětleních se podávalo, že lze důvodně očekávat, že jejím svědectvím budou získány poznatky korespondující s předmětem obžaloby. Tuto svědkyni soud prvního stupně již vyslechl.

22. Jak odvolací soud dále zjistil, řízení před soudem prvního stupně proběhlo nyní již v plném souladu s odpovídajícími ustanoveními trestního řádu, přičemž všechna procesní práva obžalovaného, zejména jeho právo na obhajobu, byla dodržena. Městský soud v Praze nezjistil v postupu nalézacího soudu podstatné vady řízení, které rozsudku předcházelo, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozsudku.

23. Městský soud v Praze dále uvádí, že akceptuje skutková zjištění nalézacího soudu s výjimkou jednání obžalovaného popsaného pod bodem 4. napadeného rozsudku vůči onkologickému pacientovi Ing. Josefu H.. Odvolací soud vyjádřil své výhrady vůči závěrům obvodního soudu o vině obžalovaného tímto jednáním již ve svém usnesení sp. zn. 44 To 210/2016 ze dne 31. 5.

2016 a jelikož ani v dalším řízení před nalézacím soudem nebylo možné doplnit dokazování tak, aby vina obžalovaného tímto jednáním byla prokázána bez důvodných pochybností, neboť Ing. Josef H. dne xxx zemřel, výrok rozsudku soudu prvního stupně tak nemá v tomto bodě oporu v provedených důkazech a v tomto směru je odvolací námitka obžalovaného důvodná. Z těchto důvodů Městský soud v Praze toto konkrétní jednání obžalovaného z celku ostatního prokázaného jednání vypustil.

24. Dále Městský soud v Praze s odkazem na usnesení sp. zn. 44 To 210/2016 ze dne 31. 5. 2016, ve kterém mimo jiné uvedl, že i zvolené číselné označení jednotlivých jednání, jak je uvedeno pod bodem I. rozsudku, působí značně zavádějícím způsobem, když měl nalézací soud spíše volit vlastní logickou číselnou posloupnost v označování skutků s případným dovětkem o původním číslování útoků podanou obžalobou, nikoli ponechat bez dalšího jejich číselné označení z obžaloby, upravil v tomto smyslu číselnou posloupnost v označování skutků.

25. Městský soud v Praze dále uvádí, že soud prvního stupně provedl všechny důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, provedené důkazy v odůvodnění svého rozsudku hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a s výjimkou shora uvedenou (jednání obžalovaného vůči Ing. Josefu H.) dospěl ke správným skutkovým zjištěním. Hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně, před nímž se důkazy bezprostředně provádějí, odvolací soud není oprávněn toto hodnocení změnit, není-li v hrubém rozporu s realitou. Odvolací soud může nalézacímu soudu vytknout pouze případnou neúplnost provedeného dokazování, nebo procesní vady, které by měly za následek neplatnost provedených důkazů. Takové závady však v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, zjištěny nebyly. Vytýkané předchozí nedostatky (viz shora citovaná usnesení odvolacího soudu) byly napraveny.

26. Výrok o vině tak shledává odvolací soud zcela správným. Obvodní soud pro Prahu 1 dospěl k závěru o vině obžalovaného Vasily K. na podkladě důkazů provedených v hlavním líčení. V rámci dokazování provedeného u hlavního líčení nalézací soud vyslechl obžalovaného, svědky uvedené v odůvodnění napadeného rozsudku a provedl listinné důkazy. Po řádně provedeném dokazování soud prvního stupně dospěl k závěru, že se obžalovaný Vasily K. dopustil shora uvedeného jednání tak, jak je popsáno ve výroku napadeného rozsudku, resp. ve výroku tohoto rozsudku odvolacího soudu. Tyto závěry soudu prvního stupně o vině obžalovaného Vasily K. shledává Městský soud v Praze zcela správnými (viz odůvodnění rozsudku na str. 18 – 21). Dle názoru odvolacího soudu řízení již nebylo třeba dalšími důkazy doplňovat. Městský soud v Praze tak ve svém rozsudku jen vypustil jednání obžalovaného pod bodem 4. napadeného rozsudku, kdy důkazy provedené v hlavním líčení měly vést již obvodní soud k závěru, že tyto důkazy k uznání viny obžalovaného nepostačují, jak je výše uvedeno.

27. Nutno dodat, že v zásadě všechny námitky uplatněné v podaném odvolání obžalovaného již byly v rámci jeho obhajoby uvedeny před soudem prvního stupně a také v rámci jeho předchozích odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 3 T 32/2014 ze dne 25. 11. 2015 a proti rozsudku téhož soudu stejné sp. zn. ze dne 24. 8. 2017 a ten se s touto obhajobou nyní řádně a dostatečným způsobem vypořádal. Městský soud v Praze akceptuje tato skutková zjištění a na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje a s tímto se ztotožňuje.

28. Pokud jde o odvolací námitky obžalovaného, je třeba k těmto uvést, že s výjimkou shora uvedenou, týkající se jednání obžalovaného vůči Ing. Josefu H. pod bodem 4. napadeného rozsudku, nemohou obstát. Z provedených důkazů bez důvodných pochybností vyplývá, že obžalovaný poskytl opakovaně lékařskou službu, a své pacienty zaslal, popřípadě společně s poukazem na laboratorní vyšetření, do laboratorně diagnostického centra společnosti PREVEDIG, s.r.o., odkud si nechával zasílat výsledky laboratorních testů a dále diagnostikoval

zdravotní obtíže a doporučoval další léčbu. Opakovaně aplikoval svým pacientům (Dmitry S., Mgr. Marcel P. a I. A.) formou infúze přesně nezjištěný druh antibiotik a homeopatickou látku určenou k očistě organismu. Nejméně v jednom případě odebral své pacientce krev, kterou následně odeslal do laboratorně diagnostického centra společnosti PREVEDIG, s.r.o.. Dále nejméně v jednom případě ošetřil pacientce nateklé koleno (I. A.) za použití injekční stříkačky s přípravkem Xxx, pod smyšlenou legendou, že se jedná o špičkový německý lék, přestože si byl vědom skutečnosti, že přípravek, který jí aplikuje, není deklarovaný lék. Dále v úmyslu vylákat finanční prostředky pod smyšlenou legendou, že se jedná o špičkový německý lék, aplikoval svému pacientovi za úplatu ve výši 6.200 EUR, v průběhu přibližně deseti dní s pomocí injekční stříkačky lék Abnoba Compozit (Dmitry S.), přestože si byl vědom skutečnosti, že přípravek, který mu aplikuje, není deklarovaný lék, a tímto svým jednáním způsobil poškozenému Dmitry S. škodu ve výši 6.200 EUR.

29. Jednání se odvolatel dopouštěl přesto, že si byl vědom skutečnosti, že není členem České lékařské komory, neboť jeho žádost o členství v ČLK byla zamítnuta a bylo tak rozhodnuto o jeho nepřijetí za člena ČLK, a přestože věděl, že úkony spočívající ve vyplnění poukazu na laboratorní vyšetření, resp. zaslání pacienta na takovéto vyšetření, ve vyplnění žádanky na diagnostické vyšetření, resp. zaslání pacienta na takovéto vyšetření, a invazivní úkony, při nichž je porušována integrita lidské kůže (např. žilní aplikace léků), je oprávněn provést pouze poskytovatel zdravotních služeb – lékař (tuto skutečnost potvrdil svědek MUDr. Petr R. a svědek Mgr. Daniel V.), případně všeobecná sestra bez odborného dohledu na základě indikace poskytovatele zdravotních služeb, přičemž každý lékař, který vykonává na území České republiky lékařské povolání, musí být dle ust. § 3 odst. 1 zák. č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění, členem České lékařské komory, což obžalovaný nesplňoval.

30. Homeopatie, kterou obžalovaný provozoval, není platnou právní úpravou obsahově blíže definovaná a může být provozována osobami bez lékařského vzdělání, nicméně tzv. „klasická homeopatie“ spočívá v podávání látek orálním způsobem, nikoliv nitrožilní aplikací, kdy takovou aplikaci látky může poskytovat pouze poskytovatel zdravotních služeb na základě oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Laboratorní rozbor biologického materiálu se provádí na základě cílené indikace poskytovatelem zdravotních služeb, přičemž podkladem pro provedení laboratorního rozboru biologického materiálu je poukaz na laboratorní vyšetření, který je oprávněn vyplnit pouze poskytovatel zdravotních služeb – lékař, případně všeobecná sestra bez odborného dohledu na základě indikace poskytovatele zdravotních služeb, laboratorní rozbor biologického materiálu obsahově naplňuje pojem diagnostická péče, která je vymezena v ust. 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, a v souladu se zákonem o zdravotních službách je tedy diagnostická péče druhem zdravotních služeb, které mohou být poskytovány toliko na základě oprávnění k poskytování zdravotních služeb vydaného příslušným krajským úřadem. Laboratorní rozbor biologického materiálu je jedním z druhů zdravotní péče, kterou vymezuje zákon o zdravotních službách, nelze opomenout, že jednotlivé druhy zdravotní péče může podle tohoto zákona poskytnout, včetně její indikace, tedy i vyplnění poukazu na vyšetření, pouze poskytovatel zdravotních služeb, který splňuje podmínky vymezené tímto zákonem.

31. Z výše uvedeného je zřejmé, že obžalovaný nesplňuje zákonné podmínky pro poskytování zdravotních služeb a postup spočívající ve vyplňování poukazu na laboratorní či diagnostické vyšetření subjektem, který nesplňuje a nesplňoval v inkriminovaném období tyto zákonné podmínky, je postupem v rozporu se zákonem o zdravotních službách.

32. K výše uvedenému Městský soud v Praze považuje za nutné uvést, že se odvolacími

námítkami obžalovaného již také zabýval, a to ve svém usnesení sp. zn. 44 To 210/2016 ze dne 31. 5. 2016, na které nyní odvolací soud odkazuje. Konkrétně k bodu 1. tohoto rozsudku (odeslání pacientů na laboratorní vyšetření do společnosti PREVEDIG, s.r.o.) lze poukázat na argumentaci městského soudu na str. 8 – 9, kdy nalézací soud se nyní řádně vypořádal s hodnocením důkazů v bodě 34. na str. 18 napadeného rozsudku, k bodu 2. tohoto rozsudku (odebrání krve I. A. a její odeslání do laboratoře) zejména v posledním odstavci na str. 11, k bodu 3. tohoto rozsudku (ošetření nateklého kolena I. A.) zejména na str. 12, kdy nalézací soud se nyní řádně vypořádal s hodnocením důkazů týkajících se této osoby v bodě 39. na str. 20 napadeného rozsudku, k bodu 4. tohoto rozsudku (intravenózní aplikace přípravků Dmitry S.) na str. 9 – 10 a též na str. 12, kdy nalézací soud se nyní řádně vypořádal s hodnocením důkazů v bodě 35. na str. 19 napadeného rozsudku, k bodu 5. tohoto rozsudku (aplikace látky Marcelu P.) na str. 10, kdy nalézací soud se nyní řádně vypořádal s hodnocením důkazů v bodě 36. na str. 19 napadeného rozsudku a konečně k bodu 6. tohoto rozsudku (odeslání Marie E. a Zdeňky B. na diagnostické vyšetření) na str. 11 citovaného usnesení, kdy nalézací soud se nyní řádně vypořádal s hodnocením důkazů v bodě 38. na str. 20 napadeného rozsudku.

33. Městský soud v Praze tedy ve shodě s odůvodněním napadeného rozsudku a v návaznosti na své usnesení sp. zn. 44 To 210/2016 ze dne 31. 5. 2016 uvádí, že důkazy řádně provedenými nalézacím soudem v hlavním líčení bylo prokázáno, že skutek tak, jak je popsán ve výroku napadeného rozsudku, s jedinou změnou uvedenou ve výroku rozsudku odvolacího soudu, týkající se jednání obžalovaného popsaného pod bodem 4., se stal a že se jej dopustil obžalovaný Vasily K.. Jednotlivé důkazy, uvedené a hodnocené v odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 3 T 32/2014 ze dne 5. 6. 2018, jsou ve vzájemném souladu a tvoří ucelený okruh důkazů ničím nenarušovaný, který usvědčuje obžalovaného způsobem nepřipouštějícím důvodné pochybnosti. Nebylo zjištěno nic, co by vylučovalo či omezovalo trestní odpovědnost obžalovaného za jeho jednání.

34. Městský soud v Praze se ve svém usnesení sp. zn. 44 To 210/2016 ze dne 31. 5. 2016 vyjádřil i k právní kvalifikaci jednání obžalovaného (str. 13). Lze tedy uzavřít, že obžalovaný Vasily K. svým jednáním popsaným pod bodem 1. – 6. tohoto rozsudku naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku, pod bodem 3. a 4. v jednočinném souběhu s přečinem poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

35. Obvodní soud neopomněl zabývat se i otázkou společenské škodlivosti jednání obžalovaného, resp. zásadou subsidiarity trestní represe ve smyslu ust. § 12 odst. 2 trestního zákoníku (bod 46.). Také odvolací soud dospěl k závěru, že v daném případě vzhledem k množství dílčích útoků a délce páchání trestné činnosti nutno považovat jednání obžalovaného za nepřijatelné a společensky netolerovatelné a nepovažuje použití jiných právních prostředků v daném případě za dostatečné.

36. Městský soud v Praze dále k odvolání obžalovaného změnil z výrokové části napadeného rozsudku výrok o trestu odnětí svobody, kdy zmírnil uložený trest odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků. Za stíhaný přečin neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku je obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti, za přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku stejnými tresty. Podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku při podmíněném odsouzení stanoví soud zkušební dobu na jeden rok až pět let. Městský soud v Praze tedy ukládá obžalovanému úhrnný trest odnětí svobody v polovině zákonné trestní sazby, a to na kratší zkušební dobu, než napadený rozsudek. Obžalovaný byl před spácháním nyní projednávaného jednání osobou trestně zachovalou, resp. hledí se na něj jako na soudně

netrestaného, a občansky bezúhonnou. Okolnosti případu (mj. doba přesahující pět let, která uplynula od ukončení jeho trestné činnosti do doby rozhodnutí odvolacího soudu, aniž na tom měl obžalovaný vinu, kdy ani v této době obžalovaný nezavdal příčinu k dalšímu trestnímu stíhání) a osoba obžalovaného tak vedou Městský soud v Praze k přesvědčení a závěru, že trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon je podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků, plně odpovídá kritériím uvedeným v § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku pro stanovení druhu a výměry trestu.

37. Jde o trest ryze výchovný a zcela adekvátní trestným činům (přechinům) obžalovaného, za které je ukládán a respektuje ustanovení § 38 trestního zákoníku o přiměřenosti trestních sankcí. Bude nyní výlučně na obžalovaném, aby přesvědčil, že si vzal ze svého jednání poučení a do budoucna se vyvaroval konfliktu se zákonem. Pokud povede během zkušební doby řádný život, rozhodne soud, že se osvědčil, v opačném případě, a to již v průběhu zkušební doby, může soud rozhodnout, že se trest odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen, vykoná. Obžalovanému tak bylo v podstatě vyhověno, pokud jde o jeho odvolání, byť toliko z části.

38. Na dobu tří roků pak byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu poskytovat zdravotní péči a služby jako zaměstnanec, osoba samostatně činná i jako zástupce právnické osoby oprávněné k poskytování zdravotní péče a služeb. Tento druh trestu včetně jeho výměry byl beze změny převzat z napadeného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1, kdy k jeho vymezení se odvolací soud již rovněž vyjádřil ve svém usnesení sp. zn. 44 To 210/2016 ze dne 31. 5. 2016 (str. 13 – 14).

39. Nutno dodat, že výrok o povinnosti nahradit způsobenou škodu podle § 228 odst. 1 trestního řádu učiněný soudem nalézacím zůstal nedotčen, resp. byl rovněž beze změny převzat do tohoto rozsudku Městského soudu v Praze, neboť jak odvolací soud uvedl ve svém výše citovaném usnesení, poškozená I. A. se včas a řádně připojila se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení a soud odsuzuje obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu a uložení povinnosti k náhradě škody nebrání zákonná překážka. Rozhodnutí o náhradě škody tak odpovídá skutkovým zjištěním a právní úpravě tohoto institutu.

40. S ohledem na vše shora uvedené Městský soud v Praze shledal odvolání obžalovaného Vasily K. z části důvodným, a proto mu ve shora uvedeném rozsahu vyhověl, a to v jeho prospěch. Zbylé odvolací námítky shledal nedůvodnými, neboť se vesměs jednalo o opakovaná tvrzení, se kterými se již oba soudy vypořádaly. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení

Proti tomuto rozsudku **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce**, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl **v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí**, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f trestního řádu.

V Praze dne 16. října 2018

JUDr. Hana Hubáčková
předsedkyně senátu

Vypracoval:
JUDr. Petr Braun